

Csütörtök délelőtt – belvárosi városnézés

Lehetőséget kaptunk, hogy – ha előre jelentkezünk –, egy délelőtt a nagyberegi csoporttal tarthatunk, és nem kell iskolába mennünk. A csütörtök nehéz nap a Baár-Madasban, rögtön jelentkezünk is... :) De a nap végére szerintem mindenki belátta, hogy az iskolából való igazolt hiányzás volt a legkisebb jó, ami történt velünk.

Reggel 8 óra körül indultunk el az iskolából első úticélunk, a Parlament felé. Én egész úton nagyon izgultam, mert azt a feladatot kaptuk, hogy a város egy-egy terét vagy épületét nekünk kell bemutatnunk. Én pont a Parlamentet és a Kossuth Lajos teret vállaltam. Bementünk az Országházba, és egy kedves hölgy körbevezetett minket a gyönyörű vörös szőnyegeken, hatalmas termeken. Sok érdekességet elmondott, megcsodáltuk a Szent Koronát és még a koronaőrző katonák őrvtását is végignézhattük. Szerintem ez volt a legérdekesebb... :)

Aztán kimentünk, és én remegő lábbal kiálltam a csoport elé, hogy elmondjam, amivel készültem. Bevallom, nagyon megkönnyebbültem, amikor befejeztem és továbbindultunk. Egy kicsit kószáltunk a belvárosban, megálltunk a Szent István Bazilikánál és a Szabadság téren, melyet egy másik diák mutatott be.

Meglátogattuk a Terror Házát is. Itt megint izgulni kezdtem egy kicsit, de más okból, mint reggel. Még soha nem jártam ott, és nagyon ijesztő dolgokat hallottam róla.

Mikor odaértünk, kiderült, hogy mi nem mehetünk a csoporttal, mert csak 30 főnek jár tárlatvezetés. Ennek nagyon örültem, mert jobban szerettem volna a saját tempómban, csendben végigmenni.

A Terror Háza nagyon nagy hatással volt rám. Rögön a bejáratnál az a hatalmas tank, amelyből állandóan folyik az olaj, az a rengeteg kép az áldozatokról a falon, az a nyomasztó és félelmetes zene... Az első szobában a náci és szovjet megszállásról láttunk irtóztos videofelvételeket. A következő a nyilas uralmat mutatta be. Láttunk vallatótermet és még rengeteg szörnyű dolgot, de engem a lift és a pince borzasztott el a legjobban. Szerencse, hogy ezeket a kárpátaljai történelemtanár társaságában nézhettem meg, így ha kérdésem volt, ő elmagyarázta nekem. A liftbe beszállva egy képernyőn elindult a felvétel, amelyen egy férfi a kivégzés módszerét mondta el részletesen, hidegvérrel. Az üvegfalú lift pedig teljes sötétségben és nagyon lassan haladt lefelé, egészen a pincéig, ami egy rekonstrukció, eredeti állapotában mutatja be a múlt századi cellákat. Volt olyan, melynek csak egy méter a magassága, de a foglyokat nem engedték benne leülni, és olyan is, amelyben napokig térdig érő hideg vízben kellett lenniük... Láttunk kínzókamrát is és egy szobát tele bitófákkal, ahol hangszórókon keresztül folyamatosan hallottuk a kivégzettek nevét.

Délután hiába értünk ki újra a napvilágra, egy időre mindenkinek komorrá tette a hangulatát a kiállítás. Mégis, számomra ez volt a legnagyobb (ha nem is kellemes) élmény. Az iskolába visszavezető úton újra csatlakoztunk a nagyberegiekhez, és megbeszéltük, megpróbáltuk feldolgozni a látottakat, ha megérteni valószínűleg nem is tudjuk soha...

Aztán az iskolában közösen elköltött ebéd lassan visszazökkentett minket a jelenbe.